

[Christmas Møller.]

oven i Købet sidst, hvilket jo var lidt ubehageligt. Men jeg vil sige om de to Forslag, at jeg vil ikke som den foregaaende Ordfører indstille dem til Forkastelse. Jeg indstiller Regeringsforslaget til Vedtagelse, og det kommunistiske og det socialdemokratiske Forslag kan vi saa faa god Tid til at overveje i Udvalget sammen med de andre Spørgsmaal, som i April Kvartal vil komme frem.

Aksel Larsen: Man kan give Arbejdstempoet i Rigsdagen Skylden for meget, bl. a. for, at jeg ikke havde Lejlighed til at høre den højtærede Ministers Forelæggelsestale, men det er nu ikke givet et Menneske at være to Steder paa samme Tid, og derfor er det ogsaa vanskeligt for mig at gaa nærmere ind paa, hvad den højtærede Minister ved den Lejlighed maatte have sagt. Men give Arbejdstempoet Skylden for, at vi befinder os i den Situation, vi befinder os i ved Behandlingen af disse 3 Lovforslag, kan man ikke. Man kan kun finde een skyldig her, og det er Regeringen. Om det saa er Regeringen som Helhed eller den højtærede Socialminister i Særdeleshed, maa Regeringens Medlemmer afgøre indbyrdes med sig selv. Det er i hvert Fald en given Ting, at Regeringen har vidst, at denne Lov udløb den 1. April; den har maattet vide, at der var skellig Grund til at forlænge den, og vide, om den selv vilde forlænge denne Lovgivning. Regeringen har ikke villet det, og saa kan man diskutere frem og tilbage, men jeg husker vel ikke helt fejl, naar jeg siger, at der, uden at det er blevet dementeret, har staaet i „Politiken“ for et Par Dage siden efter en Samtale med den højtærede Arbejds- og Socialminister, at Regeringen ikke agtede at foreslaa Forlængelse af Rabatkortordningen. Det var altsaa Regeringens faste Vilje; den var indstillet paa dette: der skal ingenting ske.

Man kan bebrejde Regeringen, at den har den Anskuelse, men det var i hvert Fald forstaaeligt. Jeg synes blot, det er noget af det groveste af alt, at Regeringen ikke i Tide har givet Besked om dette. Regeringen kunde i Tide have gjort et af to, være kommet med det Lovforslag, som den højtærede Socialminister er kommet med i Dag, eller i Tide, altsaa for 14 Dage, 3 Uger eller en Maaned siden, have sagt til Offentligheden: vi agter ikke at foreslaa Rabatkortordningen forlænget. Saa havde Rigsdagen vidst, hvad den havde at holde sig til. Rigsdagens Partier havde kunnet indstille sig paa Situationen. Men Regeringen har tiet bom-

stille indtil allersidste Øjeblik, til det næsten var for sent.

Det kan være Naivitet fra vor Side, men vi drømte ikke om, at Regeringen kunde tænke sig at lade denne Ordning udløbe den 1. April. I Tillid til, at Regeringen selvfølgelig i den Byge af Lovforslag, den har væltet ned over Rigsdagen i det sidste Par Uger, ogsaa vilde komme med et Lovforslag om den Sag, vi behandler her, har vi holdt os tilbage og tænkt: det kommer nok, og først, da det gik op for os, at Regeringen øjensynlig ikke var villig dertil, kom vi selv med vort Lovforslag.

Nu viser det sig jo, at Regeringen heldigvis i denne Sag ikke har Magt, som den har Agt. Det viser sig, at der dog er Tilfælde, hvor man ikke ved Valgtrusel eller paa anden Maade kan tvinge Regeringens Støttepartier til at holde Kæft, Trit og Retning, men at det kan lade sig gøre at bringe Regeringen til bedre Indsigt i Problemerne og at bibringe Regeringen en bedre Overbevisning. Jeg siger ikke dette for at hancellere over den højtærede Arbejds- og Socialminister, der nu, som jeg maa formode, tvunget af Regeringens hidtidige Støttepartier har fremsat dette Forslag; men i Anledning af den Diskussion, der har været om Forslagets Forhistorie, kan vi lige saa godt holde dette fast.

Noget helt andet er, at jeg er enig med dem, der taler om, at det gaar ikke med dette Arbejdstempo, at det er uforsvarligt, og jeg er saa rørende enig med det ærede Medlem Hr. Christmas Møller i, at Finansministeren burde være højest betænkelig ved det. Jeg kan ikke sætte Fingeren paa nogen bestemt Lov eller nogen bestemt Udgift og sige, at den er uforsvarlig, men det er en ganske given Ting, at der findes ikkeselv minimale Muligheder for, at Folketinget eller et Udvalg kan overveje, om det nu er berettiget at vedtage en bestemt Udgift, at nedsætte eller forhøje en Bevilling. Man maa jage det igennem, og det er muligt, at Finansministeren kommer til at sidde, om ikke med Smerten, for den kommer Landets Befolkning til at sidde med, saa med Hovedbrudet.

Men det er ikke Rigsdagen, der har Ansvar for dette. Det er Regeringen. Den burde være kommet noget før med sine Lovforslag; den burde være kommet frem med de Love, om hvilke den vidste, at de skulde frem, fordi de gældende Love vilde udløbe, og den kunde godt i de sidste 8 Dage have holdt sig tilbage med de Lovforslag, der ikke haster. Endda i Formiddags tror jeg vi fik anmeldt et Lovforslag, som ud-